

I de nævnte tre retsakter fremtræder bestemmelserne om passiv bestikkelse som et spejlbillede af reglerne om aktiv bestikkelse.

For så vidt angår den personkreds, som skal kunne straffes for passiv bestikkelse, er der således tale om den samme personkreds, som efter de tre retsakter kan være genstand for aktiv bestikkelse. Der henvises derfor til det, der er anført ovenfor, og til pkt. 4.7.1.3 nedenfor.

De handlinger, der udgør passiv bestikkelse, er på samme måde beskrevet som en refleks af reglerne om aktiv bestikkelse. Passiv bestikkelse omfatter således modtagelse m.v. af en (utilbørlig) fordel, der er ydet m.v. med henblik på at få den pågældende tjenestemand til (i strid med sine officielle pligter) at foretage eller undlade at foretage en tjenstlig handling. Modtagelse af en fordel, der ydes som belønning for en allerede udført tjenstehandling uden forudgående tilsagn herom, falder således uden for det område, der efter de tre retsakter er pligt til at kriminalisere som passiv bestikkelse.

Den gældende bestemmelse om passiv bestikkelse i straffelovens § 144 er for så vidt angår personkredsen mere begrænset, og for så vidt angår bestikkelsesforholdet mere vidtgående i sin kriminalisering end det, som første protokol til svigskonventionen, EU-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention stiller krav om.

Straffelovens § 144 omfatter kun personer i dansk offentlig tjeneste eller hverv. For at opfylde pligten efter de tre retsakter til at kunne straffe en bredere kreds af personer er det derfor nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for § 144.

På den baggrund foreslås det, at kriminaliseringen i § 144 udvides, således at bestemmelsen ud over at omfatte personer i dansk offentlig tjeneste eller hverv også kommer til at omfatte personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, herunder i et andet EU-land eller i en EU-institution.

Virkningerne af denne »globalisering« af kriminaliseringen af passiv bestikkelse begrænses af jurisdiktionsreglerne, jf. pkt. 4.7.2.6.

Efter straffelovens § 144 er uberettiget modtagelse af en fordel strafbar, selv om fordelene ikke er ydet med henblik på at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en tjenstlig handling. Der kan således straffes for passiv bestikkelse efter § 144, selv om yderen af fordelene ikke har begået aktiv bestikkelse efter § 122.

Som anført ovenfor er straffelovens § 144 på dette punkt mere vidtgående i sin kriminalisering, end de tre retsakter stiller krav om. Justitsministeriet har

imidtørt ikke fundet grundlag for at begrænse kriminaliseringen af passiv bestikkelse i § 144, hverken for så vidt angår den personkreds, der i dag er omfattet af § 144, eller for så vidt angår den personkreds, som bestemmelsen efter det ovenfor anførte foreslås udvidet med.

Det bemærkes, at retsakterne ikke er til hinder for, at de enkelte lande opretholder eller gennemfører bestemmelser, som er mere vidtgående end de forpligtelser, der følger af retsakterne.

Sammenfattende stilles der således forslag om ændring af *straffelovens § 144*, således at det gældende gerningsindhold kommer til at finde tilsvarende anvendelse på personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 4*.

4.7.1.3. Som nævnt i pkt. 4.1 og 4.2., indeholder artikel 4 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 4 i EU-bestikkelseskonventionen bestemmelser om *strafferetlig ligestilling*.

Artikel 4 i første protokol til EU-svigskonventionen medfører pligt til at sikre, at svig med fællesskabsmidler begået af fællesskabstjenestemænd kan straffes på samme måde som svig med fællesskabsmidler begået af nationale tjenestemænd. Endvidere skal svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse med svig med fællesskabsmidler begået af eller over for medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret, i almindelighed kunne straffes på samme måde, som når sådanne forhold er begået af eller over for henholdsvis nationale ministre, parlamentsmedlemmer, højesteretsdommere og medlemmer af revisionsretter.

For så vidt angår medlemmer af EU-Kommissionen åbner bestemmelsen dog mulighed for at fravige pligten til ligestilling med ministre i de tilfælde, hvor ministres strafferetlige ansvar er reguleret i en særlovgivning, forudsat at medlemmer af EU-Kommissionen i så fald omfattes af de bestemmelser, der fastsættes med henblik på kriminalisering af svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse hermed, der involverer fællesskabstjenestemænd og tjenestemænd fra andre EU-medlemsstater. Det medfører for Danmarks vedkommende, at der ikke er pligt til at anvende ministeransvarlighedslovens regler, forudsat at medlemmer af EU-Kommissionen omfattes af de bestemmelser, der fastsættes med henblik på at kunne straffe svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse her-